

מבג'וש ביתי

10
שנה

טובה!!!



"... על מגידו שלנו הלילה יד, וירח משלים טיול הלילי. הוא מאיד באורן את השביל שאבד, מחיך גם לך וגם לי."



רוח ספורטיבית

שלום לכולם,

ברוכה הבאה שנת תשע"ז
שתהייה שנה ברוכה ושמחה
שכל יום יהיה כמו חג
ונהייה מאושרים עד הגג
שנה טובה עם הרבה נחת
פשוט שנה מוצלחת

ימי הסתו מביאים את הרוח הקרירה בערבים
כשהשמש שוקעת לה לאיטה והחום ביחד איתה
הילדים נהנים לשחק בשעות הערב
נהנים במיוחד לפני שיגיע הגשם

יש האומרים שפריחת החצב המרשימה
והבולטת בוואדי ערה היא בין היפות בארץ
לא הרבה יודעים אך החצב שהוא פרח מוגן הוא גם רעיל
ובעלי החיים אינם אוכלים אותו אלא רק בסוף האביב,
כשהעלים קמלים ואין בהם עוד רעל.

כמה יפה לראות את כל המשתתפים בפעילות הספורט במגידו
ואיך המארגנים משקיעים ונאמנים להצלחת המשימה.

התהליך הקהלתי-חברתי אשר מתחיל מבורך
חשוב שנראה את טובת הקהילה כולה וגם את טובת הפרט
נחשוב על הבית הפרטי שלנו ועל הבית המשותף לכולנו
נחשוב על עצמנו ומשפחתנו אך גם על השכנים והחברים בקהילה
הדרך לחיות ביחד תיסלל מתוך התחשבות ונתינה מרצון
שתהא זו שנה של שלום והתחדשות, צום קל וגמר חתימה טובה

אביב



מערכת:
אביב בירן, גי'ה סגל,
קרן עמרם, מיכל אהרוני

צילום:
אנה ליבידינסקי, חינוך
בלתי פורמאלי, חינוך
הגיל הרך, משה (מוזס)
בן שחר, ארכיון.

biran.aviv@gmail.com





תרגום:

כל הנדרים, האיסורים, השבועות, החרמות, הקונמות והקונסות וכן הנדרים שבשאר כינויי לשון. שנדרנו ונשבענו ושהחרמנו ושאסרנו על נפשותינו מיום הכפורים הזה עד יום כיפורים הבא עלינו לטובה. בכולם אנו מתחרטים עליהם, כולם יהיו מותרים, מחולים, מושבתים, בטלים ומבוטלים - לא יהיה להם חיזוק ולא קיום. נדרינו אינם נדרים, ואיסורינו אינם איסורים ושבועותינו אינם שבועות (מתוך המחזור המפורש - נוסח אשכנז)

אומרים שהיה כאן שמח לפני שהגעתי.. פרק קבוצת הכדורסל..... המיתולוגית

איטיות לא רעות למשחק זה. אך בכך, הסתכם כל הכשרון, בכך לא היה מספיק כדי להציב קבוצת כדורסל ראויה. בחברת הילדים היו באותם ימים קבוצות חצב וסביון. אירוע המשחקים הביתיים מול קבוצות כמו אליצור מדרך-עוז והפועל גבעת עוז היו האירועים הכי מרגישים עבור הילדים באותם ימים, אשר מעבר לאירועים אלו כמעט ולא היה כלום.

המשחקים עצמם, מעבר למשחק ספורט עצמו, היו מפגן של לויאליות לקיבוץ מגידו. הילדים היו עומדים לצדי המגרש ומעודדים ללא הפסקה את הקבוצה המקומית. אך זה לא עזר. אפילו אליצור אלייקים קטפה ניצחון בכורה ואחרון בליגה כאן, במגידו. כתב שורות אלו, אשר השתייך לאותה קבוצת הילדים אשר עודדו ללא הפסקה, יכול להעיד מקרוב על הטראומה אשר חוויו באותם ימים. היינו חוזרים לבתי הילדים שטופי דמעות וממרים בבכי. נפשותינו הרכות והלויאליות לקיבוץ לא עמדה בהפסדים החוזרים ונשנים. לקחנו קשה את ההפסדים, זאת לאחר שבוע שלם בו היינו מטפחים תקוות שווא. סיום הפעילות הספורטיבית של הקבוצה לאחר כשנתיים, היה מבורך והציל רבים מאתנו מנזקים אשר בספק באם הזמן היה מצליח לרפא.

לימים בגרנו, ושנתיים לפני תקופת הצבא של קבוצת חצב היה במגידו קדר מכובד מספיק להקמת קבוצת הכדורסל "הפועל

בימים אלו, כאשר הולכת ונשלמת בניית המחודשת של מגרש הכדורסל, אי אפשר שלא להזכיר ולהזכר בהיסטוריה המכובדת למדי של מתחם זה. "מתחם" אמרנו, אך שאף אחד לא יקח זאת גבוה מדי. השימוש במילה זו נעשה על מנת להמנע מן השימוש במילה: "מגרש", כי מה שהיה במיקום זה, אז באותם ימים לא היה יכול להקרא מגרש.

היסטוריית הכדורסל במגידו מתחילה איפשהו בסוף שנות השישים, כאשר חברי קבוצת להב, חברת הנוער הראשונה של מגידו, הקימו קבוצת כדורסל. בתחילה "המתחם" רוצף בבלטות אפורות גדולות. עבור סלים, התקציב כבר לא הספיק, קבוצת הנוער, אשר כללה בין השאר את יורם וינרואב, טוטו ויעקב ויסוצקי, תלו על עמודים ארגזי ברוס אשר שימשו כתחליף לסלים.

קברניטי הקיבוץ, באותם הימים, גילו מיידה מסוימת של אמפטיה לכמיהתם של הנערים למשחק, והחליטו להשקיע סוכם עתק במונחים של אותם ימים בהקמת קונסטרוציות ברזל לסלי העץ וכן שתי שרשרות של פנסים דלוחים. כך לראשונה במגידו, היה ניתן לעסוק בספורט גם בשעות הלילה.

קפיצת המדרגה במתקן הספורטיבי, דחפה את בני הקבוצה, אשר בינתיים השתחררו מן הצבא וחזרו לקיבוץ, להקים קבוצת כדורסל פעילה אשר אף נרשמה לליגה ג'. יורם וטוטו, היו בעלי יכולות

מגידו" מחדש.

הקבוצה בעיקרה הייתה מבוססת על בני חצב: ירון, גלי, ארנון, יובל, דורון, אורי, מדי, כותב שורות אלו וכן נספחים נוספים. נוסף על יסודות הכדורסל אשר הבאנו עמנו מן החוגים במוסד שומריה, היה ערך מוסף לעובדה כי גדלנו יחדיו והכרנו כה טוב אחד את השני. על המגרש, במיוחד כאשר זה היה על המגרש הביתי, הכל התחבר יחדיו והתוצאה הסופית הייתה לא רעה. אמנם הקבוצה מעולם לא קטפה את רשות הליגה או גביע כלשהו. אך במשך שנתיים איישה את צמרת הליגה האחרונה. קבוצות כמו אליצור מדרך עוז, אלייקים והפעול גבעת עוז הובסו במגידו ללא תנאי. למעשה, בעונתה השנייה של הפועל- מגידו בליגה, הקבוצה לא הפסידה אף משחק ביתי. עבור רובנו, זה היה אף יותר חשוב מאשר לזכות בראשות הליגה. שחקני הקבוצה נלחמו במגרש הביתי עבור הקיבוץ ועבור הקהל החם והמעודד אשר נצב בשולי המגרש ולא הפסיק לעודד במשך כל המשחק. בראש קבוצת המעודדים עמד פליפה רפפורט ז"ל אשר עבורו נצחון או הפסד היו כחיים או מוות. שחקני הקבוצה כמובן נלחמו גם עבור הילדים הרכים אשר עמדו בשולי המגרש. עושים הכל על מנת שיחזרו לבתי הילדים עם חיוך וגאים בקבוצתם. אך בפועל, כבר אז ידענו כי הזמנים השתנו: אמנם עמדו שם ילדים ועודדו. אך גם באם היינו מפסידים, אף אחד מהם לא היה מזיל דמעה.

גבי בר.



בעבודה.

אני מאוד אוהב את החגיגות והסמליות של של החג והימים שמלווים אותו. בדרך כלל זו התקופה שבה אני מקדיש זמן למחשבות על מה שהיה ומה שיהיה, אוהב לבלות בקרבת אנשים אהובים, מארח ומתארח, שוקד על בניית תפריט מיוחד, צבעוני וחגיגי לארוחת חג מיוחדת. עוגת תפוחים היא לגמרי בית. אין הרבה ריחות שיכולים להתחרות בריח של עוגת תפוחים שיצאה השניה מהתנור. פשוט אין!

יש אינסוף מתכונים לעוגות תפוחים ובדרך כלל כל אחד בטוח ומשוכנע שהמתכון שלו הכי טוב והכי טעים.

העוגה הראשונה שנמצאת בליבי בימים חגיגיים אלו של תחילת שנה היא עוגת התפוחים והקינמון של אמא שלי.

זו אחת העוגות שגדלתי עליהן, עוגה שאמא שלי תמיד הכינה בראש השנה (וגם בימים אחרים בשנה).

כשהייתי קטן אמא שלי היתה אופה הרבה, איכשהו ולצער, עם השנים היא מעט זנחה את האפיה (מלבד חגים ואירועים מיוחדים) והתפקיד עבר קצת אלי, ואחד הדברים שעושים לי שמח במיוחד הוא לשחזר מתכונים שלה

כשהכנתי אותה לקראת החג, טעמה העדין החזיר אותי שנים אחרונה, לזכרונות מערבי חג של פעם.

עוגה שתמיד מזכיר לי בית. ואת אמא שלי. שזה בעצם אומר בית.

לא מדובר באיזה עוגה בומבסטית וגרנדיוזית, אלא בעוגה פשוטה שתמיד מצליחה, עוגה בחושה, לחה, קלה מאוד

יש משהו מופלא בלאכול משהו שמזכיר את הילדות, באופן מידי זה פותח את הלב ומעורר געגוע גדול מאוד לאנשים מיוחדים, רגעים מסוימים או אירועים חשובים וזה הופך את האוכל לכזה שאתה מתרפק עליו והוא מצידו עוטף אותך בתחושה חמימה ומלאה בזכרון וגעגוע.

אחת לכמה שנים אני מוצא את עצמי חופר בקופסת המתכונים הכחולה של אמא שלי.

קופסא שמכילה מאות מתכונים בכרטיסיות מסודרות בכתב יד קטן ועגול, על ידה מונחות מחברות, פיסות נייר בודדות וגזרי עיתון אינסופיים שאמא שלי אספה לאורך השנים ומהם אני שולף אוצרות.

חלקם מתכונים כאלה שהכמויות שלהם הן בגדר תעלומה- מה שהופך אותם לאתגר מופלא עבורי וחלקם מתכונים קאלט אלמותיים שמלווים את חיי ונשארים רלוונטיים גם שנים לאחר שנכתבו.

ראש השנה מתקרב, הימים מתקצרים והקיץ דועך לאיטו ובחוף מרגישים איתותים ראשונים של סתיו.

אני אוהב את ריח הסתיו ואת ההרגשה החגיגית שמביא איתו החג.

התחושה שלי היא ש'תקופת החגים' הגיעה מוקדם השנה או שאולי זו רק אני שנתפסתי לא מוכן אליהם!?

ראש השנה זה אחד החגים האהובים עלי ושאני הכי אוהב לבשל לכבודו בבית וגם

מסדרים בצורה מעגלית את פלחי/ פרוסות התפוחים הדקות ומשקיעים אותן ממש מעט וממש בעדינות. אופים במרכז התנור במשך 40-50 דקות או עד שהעוגה משחיימה/ נועצים קיסם במרכז העוגה ואם הוא יוצא לח ופירורי- העוגה מוכנה! מוציאים מהתנור ומיד מפזרים את התערובת של הסוכר והקינמון מעל העוגה (אפשר באמצעות מסננת קטנה). מצננים, שמים מים לקפה, פורסים את העוגה לפרוסות מפנקות ונושאים תפילה שהעוגה תשרוד עד לארוחת החג ולא תחוסל לפני. אם התפוחים לא הקטע שלכם אפשר להחליף בכל פרי אחר

אני מאחל לכם שנה מלאת שמחה בלב שנה יצירתית, מספקת ומואשרת שנה של התחלות חדשות והגשמת חלומות ושנה של טעמים חדשים ומופלאים והכי חשוב שנה מתוקה באמת!
גי'ה סגל



להכנה אבל מלאה בטעמים ומרקמים נעימים. עוגה ביתית ונפלאה שתצו לאמץ לחיקכם באהבה. עוגה מושלמת לצד הקפה והתה שאחרי הארוחה או בבוקר של החג (אם יישאר משהו).

מה צריך?

- 1/2 1 כוסות קמח
- 1/4 4 כפית מלח
- 1 שקית אבקת אפיה
- 3/4 4 כוס סוכר חום
- 125 גר' חמאה מומסת
- 2 ביצים
- 1/2 2 כוס מיץ תפוזים/ חלב
- 1 כפית תמצית וניל
- 1/2 2 כפית קינמון
- 6 תפוחים ירוקים גרני סמית (או כמו שרבים קוראים להם בארץ גרנד סמית) גדולים חמצמצים, מקולפים ומגולענים (4 תפוחים לבלילה חתוכים לקוביות של ס"מ בערך ו- 2 תפוחים לקישוט חתוכים לפלחים דקים)

לעיטור: תערובת של כף סוכר דמורה ו- 1/4 כפית קינמון

אופן ההכנה:

מחממים מראש תנור ל- 170 מעלות. מערבבים בקערה את כל החומרים היבשים ואח"כ מוסיפים פנימה את החומרים הרטובים ומערבבים היטב. מוסיפים פנימה ארבעה תפוחים חתוכים לקוביות ומערבבים. מעבירים לתבנית בקוטר 22 ס"מ משומנת ומרופדת בנייר אפיה.



קול למפלגה הקומוניסטית - סיפור מזיכרונותיו של איגור מרקמן

הרבה מאוד שנים, למרות הקולקטיביות הרעיונית ששרתה בקיבוץ מגידו, תמיד לאחר הבחירות לכנסת כאשר ספרו ופירסמו את הקולות הופיע ברשימה קול אחד למפלגה הקומוניסטית (מק"י), כמובן שכל המבטים הופנו אלי, כי אני תמיד אמרתי בקול את שחשבתי וזה שהקפיטליזם משתלט על העולם וישראל ניראת כמו גרורה אמריקאית ושחייבים להתאחד כל המפלגות הפרוגרסיביות ולהתנגד לעניין.

בגלל נאומי חוצבי הלהבות כולם חשבו שבסתר אני לא מצביע למפ"מ כמו כולם וכמו שאני מצהיר אלא זה אני שמצביע למק"י.

היתה סיבה נוספת שבשלה חשדו שאני הוא "הבוגד", כשהגיע ההשלמה הלבנונית היה שם בחור שקוראים לו שי, הוא היה קומוניסט מוצהר וזה היה בזמן של "טיהור" רעיוני בתנועה הקיבוצית.

היות וקיצ'י שטרן היה פעיל מפלגתי הוא הביא לכך שסילקו את שי מהקיבוץ. בשיחת הקיבוץ שדנה בסילוקו של שי היה רק אדם אחד שהתנגד לסילוק וזה אני, חשבתי שחבל על בחור חרוץ ונחמד כזה, אבל בגלל התנגדותי לסילוקו הסימן כבר הודבק עלי וכולם היו בטוחים שאני הוא הקול היחיד למפלגה הקומוניסטית.

ההרגשה היתה מאוד לא נעימה, כולם הסתכלו עלי כעל בוגד.

אחרי הרבה שנים באחת הפעמים שהיו בחירות, אני שימשתי כועדת קלפי, פתאום מגיע חבר קיבוץ לשעבר בשם צבי גרוטלר שכבר הרבה מאוד שנים לא חי בקיבוץ אבל מסתבר שהמשיך להצביע בקלפי של הקיבוץ. הוא מגיע ומצהיר בקול "באתי לשים את ה - ק שלי" (ק האות של המק"י).

פתאום הכל התבהר לי, אמרתי לו " למה לא אמרת עד עכשיו?" והוא ענה "אף אחד לא שאל אותי".

טריאתלון מגידו 2

בתום שלושה חודשים של תכנונים, ארגונים, ישיבות, דיונים, החלטות, נסיוניות, גיוסים, עיצובים, בניות, אימונים, ... הגיע הבוקר המיוחל.

הערכות חולקו, הבריכה קושטה, השלטים ניתלו, הסימונים הונחו, המתנדבים תודרכו, המודדים הועמדו, השולחנות נערכו, המוזיקה התנגנה, מגדול ועד קטן התכנסו תושבי מגידו בבריכה ונשמעה שריקת הפתיחה של טריאתלון מגידו השני.

פתחו את האירוע קטנטני הקהילה - אפרוחים בגילאי 3-6 במשחה קצר, רכיבת בימבות וריצה קלה אך אמיצה בשטח הבריכה. אחריהם הוזנקו שאר המתחרים במקצים בזה אחר זה ע"פ גיל ורמת קושי.

במהלך הבוקר שחו, רכבו ורצו - גדולים וקטנים, בנות ובנים, משפחות ובודדים, שלשות, זוגות ויחידים ולכולם מטרה אחת משותפת - ליהנות מאירוע המשלב ספורט וקהילה, כל אחד ע"פ רמתו ויכולתו.

כמה כייף היה לראות את הפרגון והתמיכה במהלך המירוץ - בני משפחה שעוזרים לנציגיהם לצאת מהמים ולהתארגן לרכיבה (לרוב היו אלה אחים וילדים), מתחרים נותנים דחיפה פיזית ומורלית זה לזה, קהל שבא לעודד את המשתתפים - אנשים שביומיום אין קשר ביניהם הרגישו כולם כקבוצה אחת. האוויר היה מלא התרגשות והאווירה היתה שמחה.

בסוף האירוע השולחנות היו עמוסים כל טוב, כובדו כל המשתתפים בתעודה וטרופית, הוכרזו הזוכים בקטגוריות השונות וקיבלו מדליות.

תודה למארגנים, תודה למשתתפים, תודה לקהל, תודה למתנדבים, תודה לקהילה, תודה לנותני החסות.

ועד שנפגש בטריאתלון מגידו השלישי - נתראה באירועי הספורט המלווים אותנו במהלך השנה... עקבו אחרי הפרסומים..

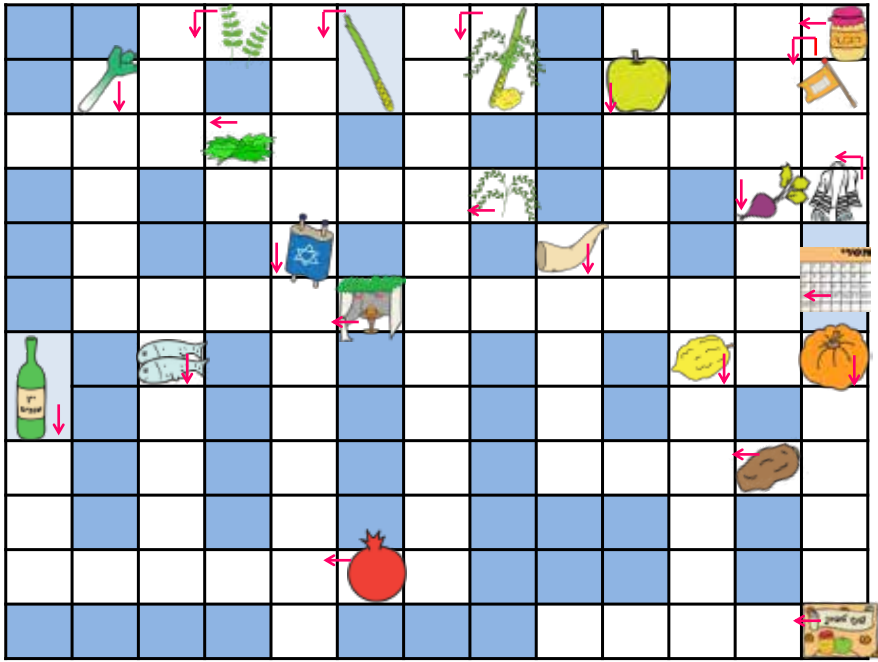
יסמין ז'ק





פני הירוקים:
 * מנסים לך דוב הינום על המסלול
 האפקטיבי והמקרה שלך.
 אנו שוקים על לטקס של לקול
 הקולל אנו רוצים לשבור.
 ישר בוק
 (שמה של המנסים שלך)
 * אנו מנסים לך בקב אנו
 על המנסים המנסים אנו
 אנו מנסים לך אנו
 אנו מנסים לך אנו
 אנו מנסים לך אנו

תשחץ ציורים



מאגר מושגים:

שנה טובה	תרועה	יום הדין	צום
ארבעת המינים	שופר	סוכה	תשרי
גמר תמימה טובה	ירח האיתנים	תפוח בדבש	חג שמח
אושפיזין	לולב	רימון	חול המועד
ספר תורה	חזס	ערבה	
ראש של זג	חושענא רבה	תשליך	
יום כיפור	חג שמח	בין כסה לעשור	
אתרוג	טלית	הקפות	

ה	כ	ו	ס	ם	י	נ	י	ה	מ	ת	ע	ב	ר	א
ס	ו	א	ר	ל	א	ט	ו	ג	ח	ה	ע	ו	ר	ת
א	ת	א	י	ל	ת	ל	ס	ג	ח	ד	ה	ט	י	ר
ת	ו	ת	מ	ל	ו	י	כ	ג	ח	ס	ג	ל	ו	ו
ו	ו	ו	ו	ב	ו	י	ה	ב	ר	ע	י	ס	י	ג
ו	ע	ו	ש	ן	ג	פ	ר	ש	ו	ח	ה	ת	ה	ל
ג	ה	ג	מ	כ	ה	ע	ר	ו	ת	ר	ג	ה	ז	ו
ה	ה	ש	ג	ה	ג	י	ה	י	ה	ת	ש	ת	ג	ל
ה	ב	ה	א	נ	ע	ש	ה	ו	ע	ר	ו	ת	ר	ב
ש	ב	ד	ב	ח	פ	ו	ת	ה	ת	ו	ר	ת	פ	ס
ן	י	ז	י	פ	י	ש	א	ו	ג	ד	ל	ש	א	ר
ך	י	ל	ש	ת	ס	י	נ	י	ת	א	ה	ה	ר	י
ו	ש	ע	ל	ה	ס	כ	ן	י	ב	ו	ת	ו	ק	ה
ד	ע	ו	מ	ה	ל	ו	ח	ה	ב	ט	ו	ה	נ	ש
ח	מ	ש	ה	ב	ו	ט	ה	מ	י	ת	ח	ר	מ	ג

צום
תשרי
חג שמח
חול המועד